

- 2) міжособистісні (взаємні рольові очікування, стилі взаємодії);
 - 3) особистіші (цінності, мотиви чи переживання людини).
- Отже, сімейний конфлікт є яскравим проявом гендерного конфлікту.

Ставлення чоловіків та жінок до сімейних конфліктів досить різняться через розбіжності у когнітивно-емоційних сферах. Під час сімейного конфлікту молоді люди обирають для себе одну з трьох моделей поведінки: 1) приховане переживання, що ховається за сильним бажанням зберегти шлюб, але з повною відсутністю можливості заявити про свої думки та бажання; 2) відстоювання своєї правоти та бажання змінити партнера, його думки та дії, що супроводжується агресією, зневагою та звинуваченнями; 3) банальне уникнення відносин, що ведуть до конфлікту, втеча від «гострих» тем.

Перший рік спільного життя та народження дитини є тими початковими кризовими періодами у спільному житті молодої сімейної пари, що супроводжуються виникненням безлічі конфліктогенних ситуацій.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ РЕЖИМУ ОКРЕМОГО ПРОЖИВАННЯ ПОДРУЖЖА

Чурпіта Г.В., к.ю.н., доцент, доцент кафедри цивільного права і процесу НАВС

Відповідно до ч. 1 ст. 119 СК України за заявою подружжя або позовом одного з них суд може постановити рішення про встановлення для подружжя режиму окремого проживання у разі неможливості чи небажання дружини і (або) чоловіка проживати спільно.

Виходячи зі змісту зазначеної правової норми, можна стверджувати: встановлення режиму окремого проживання подружжя може здійснюватися судом в порядку окремого провадження у разі наявності згоди кожного із подружжя на встановлення відповідного режиму, а також у порядку позовного провадження - у разі відсутності такої згоди хоча б у одного з подружжя.

Для відкриття позовного або окремого провадження у зазначеній категорії сімейних справ подружжя має звернутися з відповідною позовною заявою (заявою) до суду, у якій має зазначити обставини, що унеможливають подальше спільне проживання подружжя, а також мету встановлення відповідного режиму.

При цьому як слушно зазначають Л.Є. Гузь та А.В. Гузь, режим окремого проживання подружжя не передбачає в повному сенсі цього слова «окреме проживання», тобто щоб подружжя жили в різних помешканнях. Вони можуть проживати в одному домі, квартирі, але сім'я як така перестає існувати, подружжя будуть вести окреме господарство, матимуть окремий бюджет, окреме майно.

Під час провадження у справі про встановлення режиму окремого проживання подружжя до судового розгляду, а також судового розгляду зазначеної категорії сімейних справ суд має встановити, чи відповідає встановлення режиму окремого проживання дійсній волі

цьому режим окремого проживання подружжя вважається встановленим з моменту набрання рішенням суду законної сили.

Поряд із порядком встановлення, СК України регламентує і порядок припинення режиму окремого проживання подружжя. Так, відповідно до ч. 2 ст. 119 СК України режим окремого проживання подружжя може бути припинений автоматично у разі поновленні сімейних відносин, або у судовому порядку - за заявою одного з подружжя. Вбачається, припинення режиму окремого проживання подружжя судом має здійснюватися в порядку позовного провадження, адже у разі наявності спільної згоди обох з подружжя щодо припинення режиму окремого проживання, останній припиняється автоматично, без ухвалення судового рішення.

Таким чином, режим окремого проживання подружжя є тим інститутом сімейного права України, за допомогою якого забезпечується збереження шлюбу із одночасним розширенням кола сімейних прав подружжя.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СПАДКУВАННЯ НЕПОВНОЛІТНІМИ

Волківська Т.Ф., викладач кафедри цивільно-правових дисциплін
ННШП НАВС

Спадкові правовідносини виникають після смерті спадкодавця та оголошення фізичної особи померлою. Для реалізації свого спадкового права, потенційний спадкоємець повинен вступити у спадкові відносини. Чинним ЦК України передбачено два способи прийняття спадщини: прийняття спадщини на підставі постійного проживання разом із спадкодавцем на час відкриття спадщини згідно ч. 3 ст. 1268 ЦК України (пасивний спосіб) та прийняття шляхом подання заяви до нотаріальної контори (активний спосіб).

Положенням ЦК України встановлено, що особи, які можуть приймати спадщину за заповітом і за законом можуть бути фізичні особи, які є живими на час відкриття спадщини, а також особи, що були зачаті за життя спадкодавця і народжені живими після відкриття спадщини (ст. 1222 ЦК України). Особа, яка досягла чотирнадцяти років може прийняти спадщину самостійно, подавши відповідну заяву про прийняття спадщини до нотаріуса. Але на практиці бувають випадки, коли неповнолітній не хоче приймати спадщини, але батьки іншої думки щодо цього і тому змушують неповнолітнього вчинити дії, що суперечать його волі. Статтею 32 ЦК України не передбачено можливості батьками, піклувальниками здійснювати правочини за неповнолітніх. Разом з тим, згідно ст. 1273 ЦК України, неповнолітній може відмовитися від прийняття спадщини лише за згодою батьків, піклувальників та органів опіки та піклування. На відміну від неповнолітніх, заяву від імені малолітніх подають батьки чи опікуни.

Заява про прийняття спадщини може бути відкликана протягом строку, встановленого для прийняття спадщини особою, яка подала таку заяву. У такому випадку постає питання, чи може неповнолітня особа, самостійно, без батьків відкликати свою заяву. У ст. 1269 ЦК України встановлено, що заяву про відкликання заяви про прийняття спадщини